

Jabloňové

lásky

Zuzana Široká

Přeložila Ľubica Hricoviniová

ZUZANA ŠIROKÁ (*1979, Rožňava) dosud napsala sedm knih, ale přečetla jich tisíce. Čte kdykoli a cokoli může – denní tisk i společenské romány nebo inspirativní biografie vizionářských, moudrých a silných žen z rodného Gemeru i ze světa – přesně takových, jakými jsou postavy z jejích románů. Nestandardní témata a složité osudy vyvažuje nenapodobitelným poetickým stylem, který ocenili čtenáři náročných uměleckých textů. Ve vydavatelství IKAR jí úspěšně vyšly novely *Šťastie na mňa spadlo z neba* (2013), *Tiene bieleho orgovánu* (2014) a *Polámané krídla* (2015). Díky románům *Jabloňové lásky* (2017), *Černicové dievčatá* (2019) a *Vzdušné čiary* (2022) se zařadila mezi nejoblíbenější slovenské spisovatelky. Při zemi ji drží dvě dospívající děti, černý kocour, zahrada u domu a nedotčená příroda, křídla jí propůjčují také tiché útoky do světa umění, poezie a duchovna.

„Žádná z žen to neměla lehké... byly však i milované. Krom jiného se seznámíte i s prací v sadu, ale především má román nádech hygge... Jdu prozkoumat další autorčiny knihy!“

„Historické zápisky a vyprávění dnes už mrtvých žen jsou fascinující... Autorka dokonale popsala tehdejší život. Neuvěřitelně krásná kniha!“

– recenze z Databáze knih

Zuzana Široká

JABLOŇOVÉ LÁSKY

Přeložila Ľubica Hricoviniová

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

*Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou **bez souhlasu nositele práv zakázány**.*

Copyright © 2017 by Zuzana Široká

Translation © Ľubica Hricoviniová, 2025

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2025

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-029-1 (ePub)

ISBN 978-80-7625-026-0 (pdf)

ISBN 978-80-7625-925-6 (print)

*O magii jabloňových sadů,
o papírových snech a lásce klíčící v srdcích
generací silných a moudrých žen*

SIMONA

listopad 2014

Z růžovo-bíle pruhovaného povlaku se šířila známá intenzivní vůně. Simona by ji poznala kdykoli: aroma fialkového škrobu, bergamotového parfému, sušených jablek a skořicové bábovky smíchaná s esencí nábytku z ořechového dřeva a naondulovaných vlasů předčasně zestárlé ženy. Zavrtala se hlouběji do měkkého péřového polštáře, deku si vytáhla až k uším a zhluboka se nadechla. Vůně ne zrovna opojná, ale ani nepřijemná, ji hladila po tvářích a šimrala na konečcích řas. Důvěrně známá vůně její matky. Jediné, co jí po ní kromě péřových přikrývek zůstalo. Nesmazatelná stopa v paměti.

Máma umřela. Jen tak, bez přípravy, bez diagnózy, bez dopisu na rozloučenou.

S milovaným jezevčíkem si vyšla do parku před domem, sedla si na lavičku a už z ní nevstala. Když si sousedé všimli, že tam sedí příliš dlouho a že jí na ramenou narostly pěticentimetrové sněhové polštářky, bylo už pozdě. Měkké vločky napadaly i do stop, které zanechal pejsek při útěku, a tak nikdo netušil, kam se ztratil. Simonu to příliš nezajímalo. Neměla ho moc v lásce. Mámu ano. Jak jí to jen mohla udělat?

A co se vlastně dělá, když vám umře matka? Pověsíte oznámení na sociální síť a na domovní nástěnku u vchodu?

Přetáhla si deku přes hlavu a dovolila matčině vůni, aby ji úplně pohltila, vtáhla do sebe jako černá díra, vygumovala všechny společné zážitky a vzpomínky.

Poslední dny byly strašné. Musela zorganizovat spoustu věcí, celý pohřeb a všechno s tím spojené. Netušila, že místo na některém z bratislavských hřbitovů si musíte rezervovat předem. Jako stůl v restauraci: na tichém místě s pěkným výhledem, a pokud to jde, co nejdál od vchodu i toalet. Nakonec se rozhodla pro kremaci, urnu s popelem si vyzvedne a odveze do vesnice, odkud matka pocházela a kde má – kdo by tomu uvěřil? – na hřbitově rezervované místo.

Možná kdyby ji nechala pohřbít doma, přišlo by se s ní rozloučit víc lidí, třeba celá vesnice i se starostou, pošťačkou a farářovými vnoučaty. V bratislavském krematoriu byly obsazené jen tři židle. Kromě Simony tam ve sněhové plískanici dorazily jenom její kamarádka a kolegyně Megy a sousedka z paneláku. Simona zapoměla, jak se jmenuje, věděla o ní jen tolik, že má taky nějakého krátkonohého starého psa. Prý když se Deliciusek vrátí, ráda si ho vezme, jestli ho teda slečna nebude chtít. S radostí, pomyslela si Simona a konečně se vynořila ze vzpomínek i zpod peřiny. Zhluboka se nadechla zatuchlého vzduchu, vzala nadýchaný péřový polštář plný známé vůně a vši silou s ním praštila o zeď.

Co se dělá, když vám umře matka?

Jak se žije bez matky?

Jak má teď žít ona?

Úplně samostatně, úplně sama, úplně osaměle?

Sáhla do kabelky položené na nočním stolku a vytáhla mobilní telefon. Žádné nové zprávy. Žádné nové události na sociálních

JABLOŇOVÉ LÁSKY

sítích. Našla funkci pro nahrávání krátkých videí, prsty si prohrála vlasy a kameru otočila směrem k obličejí.

Kamera, klapka, akce:

„Je jedenáctého listopadu, Martin na bílém koni přijel už před týdnem. Ještě pořád sněží a celé město se topí v plískanici. Emháděčko má zpoždění, každou chvíli někdo nabourá nebo si zlomí nohu. Já měla zatím štěstí – jsem celá a ani Pascalovo auto jsem nepoškodila.

Máma umřela. Nevím proč, neměla na umírání věk, prý to byla mrtvice. Lidé po dvacítce by neměli mít děti. Pak umírají příliš mladí. Opouštějí svoje mláďata dřív, než jsou připravená žít samostatně. Mně je jenom třicet a najednou jsem na všechno sama. Proč mě máma neporodila alespoň o pět let dřív? A co já? I kdybych měla dítě hned zítra, umřu mu příliš brzo.

Dnes byl pohřeb. Přišla taky Megy, je to od ní moc milé. Pascal nedorazil, je ve Švýcarsku a nemohl se uvolnit. Ale nechal mi tady auto a poslal věnec. Bílé lilie...“

Simona se nadechla, ráda by do videodeníku přidala ještě jednu dvě věty o matce, o tom, jak strašně moc truchlí a jak je zmatená, ale najednou jí selhal hlas. Vypla kameru.

Znovu se zabalila do voňavé příkrývky a přehrála si nejnovější záznam. Vypadala na něm přílišně: rozmazaná řasenka a pod očima pytle jak nákupní tašky. Odřená tapeta za matčinou postelí vypadala na displeji telefonu ještě ošuntěleji. Listy pokojových rostlin na parapetu zplihle visely. Konečně se protrhla hráz a Simona se rozplakala. Naříkala nad svým zanedbaným vzhledem, nad příliš brzkou ztrátou matky i nad tím, že v tak smutný den s ní není Pascal.

Simona milovala svoji práci v inzertním oddělení známého dámského magazínu. Jejím úkolem bylo prodávat reklamní plochu a řádkové inzeráty v časopise. Co nejvíc a na co nejděší období. Milovala svůj psací stůl, telefon s bezdrátovými sluchátky,

nejnovější počítač, dokonce i kulatý kaktus v červeném květináči. Měla ráda komplikované rétorické rituály při lanaření nových klientů po telefonu i vtipkování s dlouholetými zákazníky. Rozuměla si s kolegy z oddělení, s redaktory i s grafiky. Nejvíc ze všeho však milovala svého šéfa Pascala. Na rozdíl od lásky k práci byl tento vztah přísně tajný: kdyby chtěla, mohla by každé ráno líbat obří kaktus, poplácávat kolegu fotografa po atraktivně formovaném zadku, Pascala se však veřejně nemohla dotknout. I výměny pohledů, rozhovory ve dvou nebo příliš osobní vtipkování byly zakázané. Tak se domluvili, taková byla jejich pravidla. Pouze dnes, poprvé a naposledy, je Simona toužila hodit za hlavu a schoulit se v Pascalově náruči, cítit jeho teplo, sílu a podporu. Pouze dnes, den po mámině pohřbu, toužila, aby ji někdo pohladil, podával jí papírové kapesníčky, servíroval horký čaj a šeptal konejšivá slova. Se ztrátou matky jako by spadla do černé hlubiny také kotva, která ji pevně držela při zemi. Potřebovala novou. Ale Pascal odjel do Švýcarska, kde sídlí centrála jejich vydavatelské společnosti, a kolegy už soustrastné pohledy a soucitné poplácávání po rameni přestaly bavit.

Když už hrozilo, že počítačová klávesnice odpluje v moři slz, Simona raději vstala od stolu a odběhla na toaletu. Opláchla si obličej studenou vodou a vydrhla jej dosucha drsnou papírovou utěrkou. Nepomohlo to. Némé slzy se jí dál valily z očí, nemohla ten vodopád zastavit. Když zaslechla rázné klapání podpatků tří párů stylových lodiček, přešla do jedné z kabiněk ve vedlejší místnosti, sklopila prkénko, sedla si na něj a přitáhla kolena k bradě. Proud slz jí zmáčel kalhoty až na kůži. Začínala jí být zima.

Slyšela, jak tři kolegyně z módní redakce vešly do malé útulné předsínky před toaletami: tři páry lodiček odkopnuté pod konferenční stůl, tři otevírající se zipy kosmetických taštiček, škrtnutí tří zapalovačů. Všechna důležitá rozhodnutí ve firmě, všechny

JABLOŇOVÉ LÁSKY

osobní pády a vzestupy, všechny klepy a novinky se prodiskutovaly právě tam, v salonku před dámskými toaletami. Zrcadla v pozlacených barokních rámech, černobíle pruhované pohovky a křesla, reprodukce Pollockových obrazů, dokonce i umělé palmy v sádrových květináčích byly svědky nejednoho kariérního dramatu, pomlouvačné kampaně nebo tajných vášnivých polibků o přestávce mezi mítinky.

„Podle mě už se nevrátí,“ nadhodil chraplavý alt mezi dvěma šluky z light cigarety. Patřil Tamaře, bývalé královně krásy s nejdelším adresářem důležitých kontaktů a největším množstvím hrubek v člancích. „Takový džob se neodmítá.“

„A bude chtít zůstat se ženou, chudinka, prý už to dlouho nepotrvá.“ Ve vysokém melodickém hlase šéfredaktorky redakce módy zazníval neupřímný soucit.

„Tady ho stejně nic nedrží, postavil firmu na nohy, a když teď hladce běží, nemá moc práce. Zaručeně se tady nudí.“ Vizážistka Diana. Určitě si teď přejíždí ukazováčkem po obočích, aby nedej bože nějaký chloupek nevybočil ze strohé linie.

„Nezapomínejte na Simonu,“ připomněla jim šéfredaktorka. „Jsou spolu už celé roky. Jakože tajně, ale stejně si o tom cvrlikají všichni redakční vrabci na střeše.“

„Tu má jenom na sex.“ Tamara se pohodlněji opřela a křeslo malinko zavržalo. „Fakt nevím, co na ní vidíš. Taková malá, tichá, šedá myš. A ty předpotopní brýle!“

„Simona je v pohodě, normální holka. Šikovná. Nejlepší manažerka inzerce, jakou jsme kdy měli,“ zastala se jí šéfredaktorka.

„Kdoví, jestli si ty brejle sundáš, aspoň když s ním jde do postele,“ rozesmála se Diana a dva ženské hlasy se k ní přidaly. Simona slyšela, jak pod stolem šmátrají po lodičkách, zavírají pudřenky a kabelky. Na kalhotách se jí rozpíjely tmavé fleky s bílými cestičkami zaschlé soli.

„Ale do Švýcarska si ji určitě nevezme, i kdyby jeho žena...“ Dveře salonku se zabouchly a konec věty pohltily plyšové koberce na chodbě.

Bílé kachlíčkové zdi těsné kabinky se naklánějí blíž k sobě, tlačí se na schoulenou uslzenou hromádku. Všechen kyslík v místnosti spálila jedovatá slova kolegyň. Simonin dech uvízl někde na půli cesty k plicím. Lampa na stropě v nekonečné výšce vysílá v morseovce zprávy o nepotřebných milenkách a alibistických šéfech s umírajícími manželkami.

Ticho nenarušily ani kapající vodovodní kohoutky. Mohlo trvat jenom minutu, ale klidně taky půl dne.

Když Simona konečně začala vnímat svět kolem sebe, nic se nezměnilo. Jen stěny kabinky stály zase dál od sebe a ona se konečně mohla nadechnout. Fleky na kalhotách vyschly, zanechaly po sobě jen nevzhledné mapy, stejné nejspíš pokrývají i její obličej. Ze zadní kapsy vytáhla telefon a zapnula videonahrávání:

„Dvanáctý listopad. Nevím, jestli venku ještě pořád sněží. Na záchodě nemáme okna. Zato tady i zdi mají uši. Jestli jsem správně pochopila redakční slepice kdákající v salonku, Pascala natrvalo přeložili do Švýcarska. Jeho práce v Bratislavě skončila a... jeho žena, jmenuje se Margit, umírá. Má roztroušenou sklerózu a umírá od té doby, co ji znám. Tedy od té doby, co znám Pascala. Já ji viděla jen na fotkách na Facebooku. Ale tentokrát to asi bude doopravdy. Nevím, proč mi nic neřekl. Ani o povýšení, ani o manželce, ani o tom, že odjíždí. Možná mě nechtěl ještě víc zatěžovat. Teď, když máma... Možná o tom ví teprve krátkou dobu. Ale proč o tom kdákají ženské z módní redakce? Nevím. Nic nevím. Ony o mně vědí všechno. Tedy o mně a o Pascalovi. Teď už je to stejně jedno.“

Ještě několikrát teatrálně vzdychla do kamery a pak ji vypnula. Ani se nenamáhalo na nový záznam podívat. Rukama si uhladila vlasy, ignorovala pozlacená zrcadla v salonku a vešla do velké kanceláře, ve které sídlily redakční i marketingový tým. Vzala ze

JABLOŇOVÉ LÁSKY

stolu kulatý kaktus a nepříteliš ohleduplně jej nacpala do kabelky. Když mýjela Dianin stůl, dramaticky vykřikla, v předstíraném úleku si zakryla ústa dlaní a hlasitě kolegyni upozornila, že má přílišně rozmazanou rtěnku. Diana si zbrkle stoupla, převrhla skleničku s jakýmsi blahodárným čajem na hubnutí a celá rudá běžela na toaletu. Sportovní redaktor si poklepal koncem tužky na čelo a Simonina nálada se malinko zlepšila.

Vyběhla z budovy. Pořád ještě sněžilo, na skla brýlí se jí lepi-ly velké rozčuchané vločky, stékaly na žhnoucí tváře a míchaly se se slzami, které se jí znova proudem valily zpod víček. Před vchodem se na chvíli zastavila, navlékla si péřovou bundu a zachumlala se do dlouhé vlněné šály od mámy. Otáčecí dveře za jejími zády vypouštěly na ulici závany suchého tepla a redakční nepřejícnosti.

„Uhni, tučňáku,“ málem do ní vrazil snědý poslíček obložený krabicemi s pizzou pro redaktory sportovní rubriky. Očividně ji takhle zachumlanou nepoznal.

„Musím odsud pryč!“ přikázala si Simona s pláčem. „Co nejdál odsud!“ Její nohy se konečně daly do pohybu. Proběhla Dunajskou ulicí, nekoukala na to, jestli šlápne do některé z početných louží, prošla liduprázdným, bezútěšným Kamenným náměstím a vstoupila na přechod pro pěší. Bylo jí jedno, že přechází na červenou, i to, že jí už stejně zničené kalhoty ohodily proudy šedé čvachtanice stříkající zpod kol spěchajících automobilů. Vnořila se do labyrintu úzkých dlážděných uliček Starého Města. Dnes nezpomalila u lákavé výkladní skříně knihkupectví, nezastavila se na kus řeči s prodavači v luxusním butiku, nezamávala věčně si propěvujícím barmanovi z podniku pro metropolitní homosexuály. Její tělo a mysl se přepnuly na autopilota a bez nehody ji dovedly do Kozí ulice do prostorného bytu v jednom z nemnoha vkusně zrenovovaných klasicistních domů.

Jako v mrákotách odemkla těžké dřevěné dveře a pomalu se sunula kolem točitého zábradlí schodiště, až došla do podkroví. Byt voněl kávou, leštidlem na parkety, blahobytem a Pascalem. Strašně si přála, aby tam na ni čekal. S teplým čajem, měkkým ručníkem na sněhem zmáčené vlasy a záplavou slov o tom, že je všechno jinak. Ale byt byl prázdný, jen na vnějším parapetu okýnka nad schody se choulila zrzavě-bílá kočka. Chodila k nim od prvního dne v novém bytě. Nikdy nezjistili, odkud a jakým způsobem se jí povedlo vylézt na mansardové okno, ale byla čistá a nenáročná, a tak si ji s Pascalem zvykli zvat do bytu, nabízeli jí kousky smetanového sýru a dovolili jí spát na koberečku před krbem.

„Alespoň ty jsi mě neopustila,“ otevřela Simona okno a mokrá kočka elegantně skočila na pohovku a začala si čistit kožíšek. Po chvílce se schoulila do klubíčka a usnula. Simona se převlékla do pohodlných tepláků a Pascalovy mikiny a lehla si vedle ní.

Probudilo ji jemné cinkání příborů, zvonění sklenic na víno a bouchání nádobí. Otevřela oči. V bytě vládlo přítmí jen tu a tam rozjasněné mihotavým plamenem svíčky a světlem elektrického krbu. Za oknem se rýsovala tmavá silueta sedící kočky, byla zase venku. Pascal se vrátil.

„Hej,“ přistoupil k ní, „gut geschlafen, meine süße Nektarine?“ pohládl ji po tváři. Z jeho dlaně zavanula vůně koriandru a šafránu. Asi přinesl jídlo ze své oblíbené indické restaurace.

„Mhm.“ Simona se posadila a opřela se o Pascalovo pružné, svalnaté tělo. „Puť ji dovnitř,“ ukázala bradou na kočku. Jemně se vymanil z jejího objetí a otevřel okno. Zvíře přilákané lahodnou vůní exotického jídla zamířilo rovnou do kuchyně.

„Pojď, Nektarinko, připravil jsem nám večeři.“

„Počkej...“ Simona se přitulila k muži, se kterým děle než pět let sdílela byt, postel, toulavou kočku i účty za potraviny. Políbila ho na rty a on její polibek opětoval. Nejdřív něžně a pomalu, pak

JABLOŇOVÉ LÁSKY

čím dál vášnivěji. Přesně tohle jsem potřebovala, pomyslela si, když jí rukou zajel pod mikinu, pod kterou nic neměla. Na chvíli zapomněla na všechno trápení, na smutek po mámě i rozčarování z pomlouvání kolegyň. Nechala se unášet důvěrně známými vlnami lásky a touhy, prsty, rty i prsy rozehrávala známou symfonií o vášni a zapomnění.

„Warte, meine kleine Brillenschlange,“ zašeptal Pascal zastřeným, vzrušeným hlasem a sundal jí brýle. Simona se spokojeně usmála. Alespoň jedna věc zůstala všetečným kolegyním utajená: při milování si brýle nenechávala, pokudž jí je sundal.

„Musíme si promluvit,“ řekl potichu Pascal, když bylo po všem. Hodiny na věžích bratislavských kostelů odbíjely jedenáctou.

„Ano?“ Simona se posadila a pevně se zachumlala do příkrývky.

„Přinesu víno,“ vstal Pascal a nahý přešel do kuchyně. Jemu nikdy nebyla zima. Díky pravidelnému běhání měl pevné, vytrénované tělo muže o dvacet let mladšího. Po chvíli se vrátil s láhví červeného a dvěma skleničkami. „Tohle je jediné, co ta chlupatá potvora nesežrala.“

„Asi proto, že nemohla najít vývrtku,“ natáhla se Simona po skleničce.

„Je mi moc líto, že ti umřela máma.“ Pascal si odkašlal a usedl na okraj pohovky. Už si nezálehl zpátky pod příkrývkou k Simoně. „Promiň, že jsem nestihl přijet na pohřeb.“

„To nic.“ Simona si dopřála pořádný doušek.

„Víš, ve firmě se děje spousta nových, převratných věcí,“ pronesl. Postavil skleničku na stolek a napil se jen minerálky. „Po Novém roce už budeme fungovat v jiném režimu...“

Skočila mu do řeči. Nechtěla poslouchat, nechtěla nic slyšet. Ještě aspoň jednu noc, jedinou a poslední chtěla mít Pascala jenom pro sebe. Ještě alespoň do rána se chtěla tvářit, že nic neví, že všechno mezi nimi zůstane stejné jako v posledních letech.

Zuzana Široká

„Měla jsem hrozný týden,“ začala. „Víš, když mi zavolali, že máma...“ Mluvila o matce, o vyřizování pohřbu, podrobně mu popsala věnec, který přinesla do krematoria. Kromě toho, který poslal on, byl jediný, řekla mu všechno, co věděla o matčině ztraceném psovi, pokoušela se přiblížit mu její nezaměnitelnou vůni, popsat skromný dvoupokojový byt, ve kterém máma strávila poslední roky. Hodiny odbily půlnoc, pak jednu hodinu, půl druhé... Pascal vedle ní vsedě usnul.

„Dobře,“ zašeptala a opatrně ho přikryla.

Když v půl sedmé ráno zapípal budík, Pascal ani kočka už v bytě nebyli. Jako by se noční setkání nikdy nekonalo.

Ze stolku v obýváku zmizely sklenice na víno, aroma indického jídla odvál listopadový vítr.

Začala se chystat do práce. Rozhodla se, že se bude tvářit, jako by o ničem nevěděla, jako by si nikdy nevyslechla klepy kolegyně. Dobře, včera byla v práci doopravdy trochu mimo, ale kdo by nebyl, když mu umře matka?

Na lístečku opřeném o kávovar si přečetla:

Zvu tě na oběd, Nektarinko.

Dnes ve dvanáct u Pedra. ♥

Vytáhla mobilní telefon z nabíječky (dokonce i na to Pascal myslél) a zapnula nahrávání:

„Třináctého listopadu. Zve mě na oběd. Hop, anebo trop!“

Pedrova restaurace patřila k nejlepším ve městě. Simona tam byla zatím jenom dvakrát. Málem přišla pozdě do práce, protože se nemohla rozhodnout, co si vzít na sebe. Něco, co se hodí do sychravého, mokrého počasí, na intenzivní pracovní dopoledne i do luxusní restaurace, kde i v době oběda hoří svíčky.

JABLOŇOVÉ LÁSKY

V obrovském otevřeném prostoru redakce se vznášely obláčky páry stoupající z vlhkých vlněných kabátů, vůně kvalitní kávy a deseti různých dámských a pánských parfémů, které by samy o sobě byly přitažlivé a příjemné, ale smíchané v jedné místnosti vytvářely nesnesitelné migrénové aroma. Navzdory tomu, že odpoledne mělo jít do tisku nejnovější číslo časopisu a všichni by měli být zavalení prací, nikdo nepracoval. Postávali v hloučcích kolem kávovaru a u stolů šéfů jednotlivých rubrik. Simona nezachytila obsah tlumených rozhovorů, vnímala jen jedno slovo – strašidelné a zlověstné. Poletovalo mezi hloučky, odráželo se od zdí pokrytých zarámovanými obálkami jednotlivých čísel magazínu, ševalilo listy pokojových rostlin a rozfoukávalo obláčky páry nad hrníčky s kávou: fúze.

„Co se děje?“ zeptala se, pověsila kabát na věšák u výtahu a přistoupila k nejbližší skupince. Jeden z kolegů, grafik a příležitostný fotograf Richard, beze slova ukázal na světelnou tabuli pod stropem. Obvykle na ní oznamovali aktuální témata, počasí, termíny redakčních porad či blahopřáli k narozeninám. Dnes tam stálo: *Konference k připravované fúzi, 10:00, zasedací místnost Picasso. Srdečně zveme všechny zaměstnance.*

„Netvař se, že jsi o tom nevěděla,“ vyjel Richard nepřátelsky na Simonu.

„Ne. Odkud bych...“ Zarazila se. O připravované fúzi s největší vydavatelskou společností v zemi doopravdy nic nevěděla. O práci se s Pascalem bavili jen zřídkakdy, nikdy jí nic nenařadil, i když spojení vydavatelstev musel připravovat několik měsíců.

„Jasně,“ zamumlal Richard a o dva kroky ustoupil. Spolu s ním se přemístil celý hlouček a Simona zůstala stát sama uprostřed uličky. Pokrčila rameny a přešla ke svému stolu. V zádech cítila nepřátelské pohledy celé redakce. Chvilí nerozhodně stála a pak

přešla ke skupince kolegyní stojících úplně vzadu, které si jejího příchodu zatím nevšimly.

„Ahoj, co se děje?“

„Kdybych věděla, že se tady dnes sejde celé vedení, taky bych se vyfikla minimálně tak jako ty,“ přeměřila si Diana Simonu v pletených šatech s výrazným páskem, s dlouhými cinkajícími náušnicemi a vlasy upravenými do komplikovaného drdolu.

„Stejně jí to nepomůže,“ neskrývala Tamara škodolibost. „Celé inzertní oddělení se definitivně ruší, všechno teď bude spadat pod centrálu.“

Tenhle hlouček se taky nově zformoval, stáhl se a roztáhl v komplikované choreografii, kterou znali jen zasvěcení, a vzdálil se od Simony. Opět zůstala sama. Už se nepokoušela zařadit do žádné skupinky, všichni stáli těsně u sebe jako středověké palisádové oplocení bránící průniku nepřítele, kterým se najednou stala ona, šéfova milenka.

Pocítila známý tísnivý pocit ze včerejška, zdi obrovské kanceláře zabírající celé poschodí se začaly přibližovat a naklánět. Výpary z vlhkých kabátů ji dusily. Sáhla do kabelky pro papírový kapesníček.

„Au!“ vykřikla nahlas, když se píchla o kaktus, který tam včera v pominutí smyslů schovala. Na konečcích prstů se objevily červené kapičky. Strčila si prsty do pusy. Železitá chuť na chvíli potlačila vzdouvající se nával paniky. Pomalu přešla k věšákům, vláčnými, vyčkávajícími pohyby si oblékla kabát a uvázala šálu. Nikdo za ní nepřišel. Zmáčkla knoflík u výtahu, ale nikdo si jí nevšiml. Nastoupila a pomalu se zavírajícími dveřmi zahlédla, jak si celá redakce kolektivně vydechla, hloučky se rozestoupily a kolegové uvolnili hradbu z loktů a těl.

Záměrně pomalu prošla kolem vrátnice, čekala, že ji každou chvílí někdo zastaví, chytne za loket nebo jí alespoň zamává na

JABLOŇOVÉ LÁSKY

rozloučenou, ale nic se nestalo. Otáčivými dveřmi prošla na ulici – dějà vu ze včerejška – mokrý sníh a vítr na obličej, sněhová čvachtanice pod nohama. Přímo cítila, jak se jí vlněné šaty srážejí ve vlhkém, chladném vzduchu. Cestu domů rozmáčenými ulicemi Starého Města by nepřežily. Vrátila se do vestibulu a svezla se výtahem do podzemních garáží. Pascalovo auto stálo na obvyklém místě, klíčky od zapalování pohozené na středové konzoli spolu s elektronickou kartou na otevírání automatické závory.

Nasedla, rozvážně se připoutala a nastartovala. Na firemní poradě ani na oběd s Pascalem nepůjde. Vráť se domů.

Jenomže Pascalův služební byt, ve kterém s ním strávila posledních pět let života, jí najednou nepřípadal jako domov. Firma jej pronajala už zařízený – na vnitřních dveřích šatníku viselo pět hustě popsaných archů papíru se soupisem inventáře. Pro každou místnost jeden. Na seznamu označeném jako *Ložnice 1* byly podrobně popsané všechny soupravy ložního prádla, pružinové matrace, bronzová soška pelikána, kvalitní reprodukce Galadovy *Matky* v tenkém rámečku s paspartou a inventarizačním číslem, pod kterým ji vedla kancelář prestižní bratislavské bytové architektky.

Ne, tohle nebyl domov, jenom kulisy k laciné frašce, ke hře na tatínka a maminku s jasně stanovenými pravidly a zataženými závěsy. Na rubu závěsů nechybělo nažehlené katalogizační číslo a kontakt na čistírnu.

Simona se zoufale opřela o dveře šatníku a svezla se po nich na vyleštěnou parketovou podlahu. Nepatřím sem. Nepatřím ani k Pascalovi, ani do tohoto bytu, ani do tohoto města, opakovala si. Posledních pět let jako by shořelo na popel spolu s matčíným tělem. Roztálo na slanou šedivou kaši spolu s prvním sněhem. Všechno, co budovala, se zhroutilo: vztah s mužem, kterého milovala, kariéra, na které jí záleželo, přátelství s kolegyněmi, o kterých si myslela, že jí zůstanou navždy.

Vstala a vešla do koupelny upravit si make-up a narovnat si punčochy a stahovací prádlo. Na posledním záznamu ve videode- níku, který nahraje v tomto bytě, musí vypadat nezapomenutelně dobře. A byla by škoda nezvěčnit pěkný účes a šaty, které ji ráno stály tolik námahy. Ráno před sto lety.

Procházela krásně zařízeným, ale neosobním bytem, v duchu komentovala vzhled jednotlivých místností, výhledy z vysokých oken, vzpomínala na veselé příhody, které tady s Pascalem zažili. Nebylo jich mnoho – kočka uvelebená v sušičce na hromádce ještě teplého prádla, excentrický člen parlamentu, který krátce bydlel v bytě pod nimi, vytopená koupelna a damaškový ubrus z inventáře architektky, který se vznítil při flambování palačinek. Erotické intermezzo na kuchyňské lince a ještě jedno v mezipatře.

Stoupla si na židli a z nejvyšší poličky v šatníku sundala velkou cestovní tašku. Nemělo smysl zůstat tady dál, prodlužovat vztahovou a kariérní agonii. Do tašky naskládala všechno oblečení, kosmetiku a několik dalších věcí, které jí patřily. Pořád v ní zbývalo dost místa. Vyplnila ho měkkými smetanovými ručníky, které chyběly na seznamu inventáře. Možná je Pascalovi zabalila na cestu do světa manželka. Ať, Simoně se vždycky moc líbily. A taky Pascalův hedvábný župan, který mu koupila k předminu- lým narozeninám. Ani ho moc nenosil. Nezaslouží si ho, svině taj- nůstkářská. Ani luxusní soupravu na manikúru v pouzdře z telecí kůže. Huňatá předložka před vanu definitivně vyplnila zbylé mís- to. Ale tím Simona ještě neskončila. Vytáhla velký kufr a nasklá- dala do něj tlusté obrazové publikace o výtvarném umění, sbírku biografí slavných vynálezců i podepsané výtisky poezie jakéhosi bezvýznamného švýcarského básníka. Co je několik knih proti pěti promarněným rokům života? A co kašmírová příkrývka z Pas- calovy dovolené v Tibetu proti tolika promarněným plodným dnům? Simona vždycky chtěla mít děti dřív než její matka. Teď

JABLOŇOVÉ LÁSKY

už si byla jistá, že Pascal jí je nikdy nedá. Jednou jí však daroval křišťálovou vázičku, tu si taky musí vzít. A taky bambusové vařečky a salátovou mísu, tlakový hrnec, který nikdy nevybalili z krabice, soupravu kořenek a síto na nudle. Ani nádoba na chlazení vína a koktejlový šejkr nejsou na seznamu inventáře, šup s nimi do kufru!

Když naplnila kufry i tašky, seběhla do lahvůdkářství na rohu a požádala o několik prázdných krabic. Do nich putovaly ozdobné polštáře, všechny neotevřené čisticí prostředky, pokojové rostliny a cestopisné filmy na dévéděčkách. Simonin účes se dávno rozpadl, pod vlněnými šaty jí po těle stékaly kapičky lepkavého potu a na tmavých punčochách se zachytily chuchvalce prachu zpod postele. Nezabývala se tím. Věděla, že Pascal ji sem nepřijde hledat a ani si nevšimne, že na poradě chybí. Ale když se neobjeví na domluveném obědě v restauraci, mohlo by ho to napadnout. A ona už ho nechtěla vidět. Vzala si všechna fotoalba, ale jeho snímky z nich pečlivě odstranila.

Musela se třikrát otočit, než jeho malým autíčkem všechno odvezla do matčina bytu na sídlišti. A teď v něm seděla, obklopená krabicemi, kufry a vaky s oblečením. Zmatená a sama. „*Jsem zlodějka,*“ nahrála do telefonu. „*Ne, nejsem,*“ opravila se vzápětí. „*Beru si jen to, co mi patří. Ztracené mládí zabalené do kufrů. Jedno anebo víc dětí, které se mi za ty roky mohly narodit. Beru si zhmotněné zoufalství. Beru si zpátky samu sebe.*“

Ten pocit Simona dobře znala. Jen na něj na chvíli zapomněla. Když byla malá, dávno před Borisem, pokaždé přesně na Dušičky vytáhla babička ze skříně tlusté svetry z doma upředené ovčí vlny. Byly drsné a škrábaly tak, že se v nich museli pořád ošívát. Potili se v nich a zároveň jim běhal mráz po zádech. Celý zbytek podzimu

a zimy až do Velikonoc, kdy svetry znovu putovaly do skříně, měla Simona v očích slzy a v ohybu loktů a na hrudi červenou vyrážku.

Teď se cítila úplně stejně. Seděla v autobuse, nohy položené na kufru, který byl příliš velký na to, aby se dal zasunout pod sedadlo. Na okně se srážel dech desítek lidí, kteří poslechli volání instinktu starých babiček a cestují na Vánoce z hlavního města do vesniček na východě. Vedle Simony seděla mohutná matrona obložená igelitkami. Polovinu zadku si rozložila na její sedadlo, tři tašky s haraburdím na kufr. Simona si opřela hlavu o okenní sklo a pozorovala pomalu ubíhající krajinu; měla stejnou barvu jako zkondenzovaná pára na okně – matnou, bílo-mokro-průsvitnou. Občas se mihly kmeny stromů, někdy její vlasy zanechaly na skle tmavé nitkovité otisky. Během pár kilometrů zmizí.

Takhle to nemělo být.

Já tady neměla být, opakovala si pořád dokola.

Rozeplula si bundu a poškrábala se ve výstřihu. Neviděla je, ale cítila, jak jí na kůži vyskakují červené puchýřky. Nemohla si pomoci, pořád se vrtěla na sedadle a narážela do ochablých stehen tlustošky.

Proč jen nastoupila do tohoto autobusu?

Ale kam jinam by měla jít?

Z kabelky položené na kufru vytáhla časopis pro ženy s lesklou obálkou. Usmívala se z ní dlouhovlasá štíhlá modelka. Léto prý bude patřit korálovým a tyrkysovým odstínům. Tam, kam cestuje Simona, zdobí ženské nehty akorát tak měsíčky jílovité hnědozeme.

Ještě pět hodin v tomhle očištění. Pokoušela se číst, doufala, že by jí to mohlo uspat. Vlastně, seděla by v tomhle autobusu třeba i do Nového roku, jen aby nemusela přestoupit do dalšího, který jí odveze na konečnou. Linkový autobus a mámina urna v kufru.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Jabloňové lásky.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.